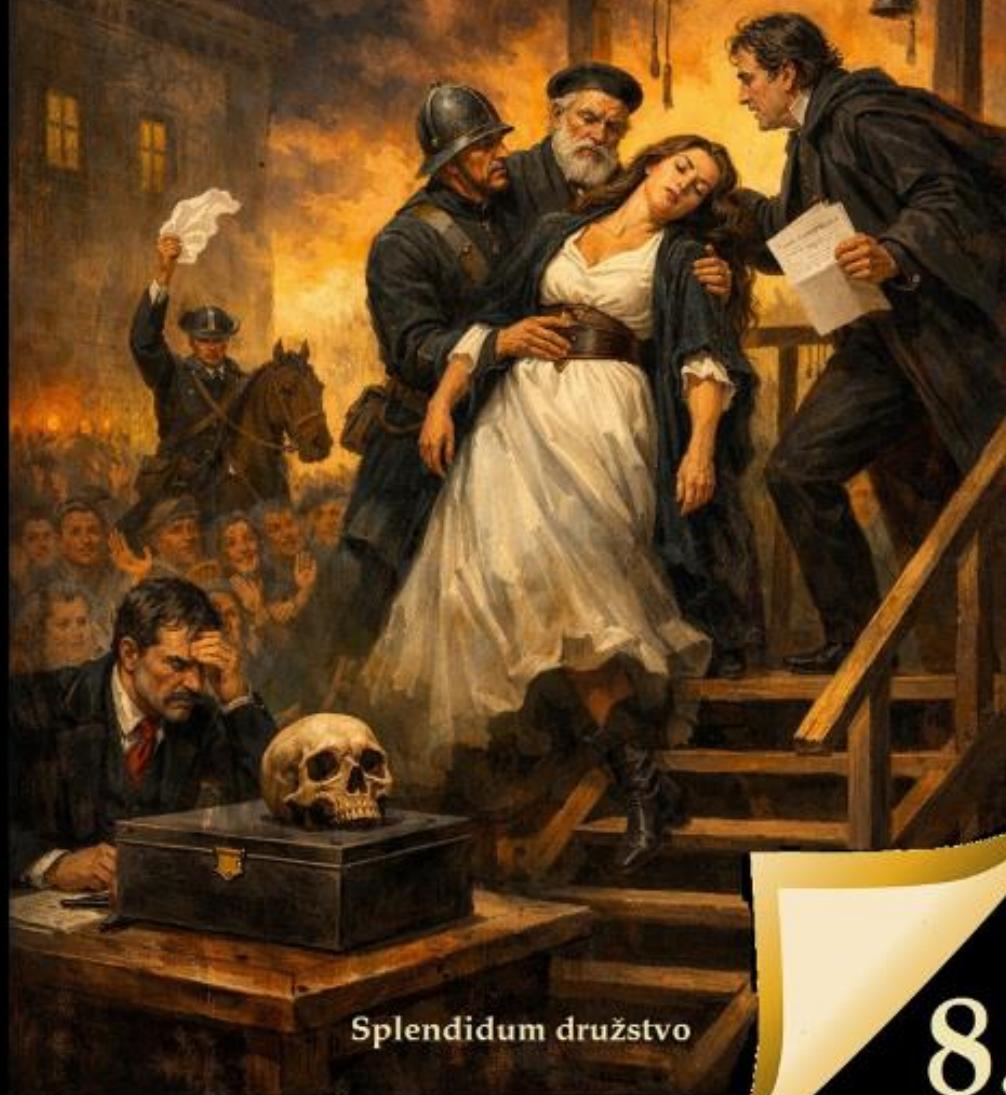

KRÁSNA NEZNÁMÁ

Splendidum družstvo

8.

KRÁSNÁ NEZNÁMÁ

Copyright © Kolektiv autorů, 1907

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Translation © Alena Adamcová, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-465-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-466-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-467-7 (PDF)

Z amerického originálu *Library of the World's Best Mystery and Detective Stories by Julian Hawthorne et al.* přeložila Alena Adamcová.

Obsah

Krásná neznámá od Pedra de Alarcóna	3
Neviditelné oko od Erckmanna-Chatriana	22
Horla od Guy de Maupassanta	32

Splendidum družstvo 2026

Krásná neznámá od Pedra de Alarcóna

To, po čem muž, který nastupuje do dostavníku a chystá se na dlouhou cestu, touží nejvíce, je, aby jeho spolucestující byli příjemní, aby měli stejné zájmy, případně i stejné neřesti, byli vzdělaní a měli dost rozumu na to, aby nebyli příliš důvěrní.

Když jsem otevřel dveře vozu, obával jsem se, že narazím na nějakou starou dámu trpící astmatem, ošklivou, která nesnese pach tabákového kouře, takovou, které je špatně pokaždé, když jede v kočáře, nebo na malé andílky, kteří neustále křičí a ječí kdoví proč.

Někdy jste možná doufali, že budete mít za spolucestující krásnou ženu; například vdovu ve věku dvaceti nebo třiceti let (řekněme šestatřiceti), jejíž příjemná konverzace vám pomůže ukrátkit čas. Ale pokud vás někdy taková myšlenka napadla, jako rozumný člověk jste ji jistě rychle zapudili, protože víte, že takové štěstí nepotkává obyčejné smrtelníky. Na tohle všechno jsem myslel, když jsem přesně v jedenáct hodin za bouřlivé podzimní noci roku 1844 otevřel dveře dostavníku. Měl jsem lístek číslo 2 a přemýšlel jsem, kdo asi je číslo 1. Pokladní mě ujistil, že číslo 3 nebylo prodáno.

Uvnitř byla naprostá tma. Když jsem vstoupil, řekl jsem: „Dobrý večer,“ ale žádná odpověď nepřišla. „K čertu!“ pomyslel jsem si. „Je můj spolucestující hluchý, němý, nebo spí?“ Pak jsem hlasitěji zopakoval: „Dobrý večer,“ ale opět žádná odpověď.

Po celou tu dobu se dostavník řítí vpřed, tažený deseti koňmi.

Byl jsem zmaten. Kdo je můj společník? Je to muž? Je to žena? Kdo je to tiché číslo 1 a proč, ať už je to kdokoli, neodpovídá na můj zdvořilý pozdrav? Bylo by bývalo dobré zapálit si zápalku, ale tehdy jsem nekouřil a žádnou jsem u sebe neměl. Co dělat? Rozhodl jsem se spolehnout na hmat a natáhl jsem ruku na místo, kde by měl sedět cestující číslo 1,

přemýšleje, zda se dotknu hedvábných šatů nebo kabátu — ale nebylo tam nic. V tom okamžiku blesk, předzvěst rychle se blížící bouře, osvětlil noc a já spatřil, že ve voze není nikdo kromě mě. Rozesmál jsem se nahlas, a přece jsem se o chvíli později nemohl ubránit otázce, co se stalo s číslem 1.

O půl hodiny později jsme dorazili k první zastávce a já jsem se právě chystal zeptat průvodčího, který posvítíl lucernou dovnitř, proč tu není žádná jednička, když tu vstoupila ona. Ve žlutém světle jsem měl dojem, že vidím přelud: bledou, půvabnou, krásnou ženu oděnou v hlubokém smutku.

Bylo to splnění mého snu, vdova, v jakou jsem doufal.

Podal jsem neznámé ruku, abych jí pomohl nastoupit, a ona se posadila vedle mě a zašeptala: „Děkuji, pane. Dobrý večer,“ ale tak smutným tónem, že mě to zasáhlo až k srdci.

„Jaká škoda,“ pomyslel jsem si. „Mezi tímto místem a Málagou je jen padesát mil. Kéž by tenhle dostavník jel až na Kamčatku.“ Průvodčí zabouchl dveře a ocitli jsme se opět ve tmě. Přál jsem si, aby bouře pokračovala a abychom měli ještě pár záblesků blesků. Ale bouře nepokračovala. Utekla a zanechala po sobě jen několik bledých hvězd, jejichž světlo bylo téměř k ničemu. Odvážil jsem se zahájit rozhovor.

„Cítíte se dobře?“

„Jedete do Málagy?“

„Líbila se vám Alhambra?“

„Přijíždíte z Granady?“

„Není noc vlhká?“

Na tyto otázky odpověděla postupně:

„Děkuji, velmi dobře.“

„Ano.“

„Ne, pane.“

„Ano!“

„Hrozná!“

Bylo zcela jasné, že moje spolucestující nemá chuť na rozhovor. Snažil jsem se vymyslet něco originálního, co bych jí řekl, ale nic mě nenapadlo, a tak jsem se na chvíli ponořil do přemýšlení. Proč ta žena nastoupila až na první zastávce a ne v Granadě? Proč je sama? Je vdaná? Je opravdu vdova? Proč je tak smutná? Samozřejmě jsem neměl právo se jí na nic z toho ptát, a přesto mě zajímala. Jak jsem si přál, aby už vyšlo slunce. Ve dne lze mluvit volně, ale v naprosté tmě člověk cítí jistý tlak, jako by využíval nespravedlivé výhody.

Moje neznámá během celé noci ani na okamžik neusnula. Poznal jsem to podle jejího dechu a povzdechů. Je asi zbytečné dodávat, že jsem také nespál. Jednou jsem se jí zeptal: „Není vám špatně?“ a ona odpověděla: „Ne, pane, děkuji. Omlouvám se, jestli jsem vás rušila ve spánku.“

„Spánek!“ zvolal jsem pohrdavě. „Nemám potřebu spát. Obával jsem se, že trpíte.“

„Ale ne,“ zvolala hlasem, který odporoval jejím slovům, „netrpím.“

Konečně vyšlo slunce. Jak byla krásná! Myslím tu ženu, ne slunce. Jak hluboké utrpení bylo vepsáno v její tváři a skrývalo se v hlubinách jejích krásných očí!

Byla elegantně oblečená a zřejmě pocházela z dobré rodiny. Každé její gesto neslo pečeť urozenosti. Byla to žena, jakou očekáváte spatřit v hlavní lóži opery, oslnivou šperky, obklopenou obdivovateli.

Snídali jsme v Colmenaru. Poté se má společnice stala sdílnější a já jsem si při opětovném nástupu do vozu řekl: „Filipe, potkal jsi svůj osud. Teď, nebo nikdy.“

Litoval jsem hned prvního slova, které jsem jí řekl o svých citech. Proměnila se v kus ledu a já jsem okamžitě ztratil všechno, co jsem si mohl získat v její přízni. Přesto mi odpověděla velmi laskavě: „Ne proto, že jste to vy, pane, kdo se mnou mluví o lásce, ale proto, že láska sama je něco, z čeho mám hrůzu.“

„Ale proč, drahá paní?“ zeptal jsem se.

„Protože mé srdce je mrtvé. Protože jsem milovala až k šílenství a byla jsem oklamána.“

Cítil jsem, že bych s ní měl mluvit filozoficky, a na jazyku jsem měl spoustu otřepaných frází, ale zdržel jsem se. Věděl jsem, že myslí vážně to, co říká. Když jsme dorazili do Málagy, řekla mi tónem, na který nikdy nezapomenu: „Tisíckrát vám děkuji za vaši laskavou pozornost během cesty a doufám, že mi odpustíte, když vám neřeknu své jméno ani adresu.“

„To tedy znamená, že se už nikdy nesetkáme?“

„Nikdy! A vy byste toho měl litovat ze všech nejméně.“ A pak se usmála úsměvem zcela bez radosti, podala mi svou nádhernou ruku a řekla: „Modlete se za mě k Bohu.“

Stiskl jsem jí ruku a hluboce se uklonil. Nastoupila do elegantního kočáru, který na ni čekal, a když se rozjel, ještě se na mně podívala.

O dva měsíce později jsem ji znovu potkal.

Ve dvě hodiny odpoledne jsem se kodrcal ve starém voze po silnici vedoucí do Córdoby. Cílem mé cesty bylo prohlédnout si nějaké pozemky, které jsem v tom kraji vlastnil, a strávit tři nebo čtyři týdny u jednoho soudce Nejvyššího soudu, který byl mým blízkým přítelem a spolužákem z univerzity v Granadě.